

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207710514656/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Frisk blusser hun, lig Rosens Purpurblod;
En Psyche, bort af Amors Vinge baaret,
Til Brud af Elskovs unge Guddom kaaret,
Hun løftes, som om Jorden hun forlod.
Knap røres Gulvet af den fine Pod,
Men ned om Hals og Skulder bølger Haaret.
Ledsaget blidt af Floitens Melodi,
Hun svæver, flyver, flygter let forbi.

Alt spejler sig i denne fagre Dands:
Det unge Hjertes Haab og Morgenrøde,
Det takkefulde Øies milde Glæde,
Lyst, født af Kjærlighed, men uden Brøde;
Kys, som kun Elskov aander, sømme, søde;
Hver Blomst, som Amor fletter i sin Krands:
Smil, Ønsker, Drømme, hvoraf Hjertet vugges,
Fryd, Glæde, Lykke, hvorved dybt der sukkas.

Og efter Strengens Klang sin Fod hun sætter,
Med Ynde kappes Færdigheden smukt;
En Mængde Entrechats og Pistoletter
I Dandsen falder af som Konstens Frugt.
Hvergang hun vender sig med Pirouetter,
Da følger Øiet neppe Fodens Flugt;
Men snart med Gratie den sin Tact forandrer:
Den iler ei, den hviler ei — den vandrer.

Paa Taaen hun sin ranke Skabning gynger,
Den runde Arm til Favntag bøier sig,
Det løste Skjæri til Hilsen frem hun slynger,
Og Luften leger let med Kjølens Flig.
Nu fly'er hun bort og Intet Foden tynger;
Som Barnet, ved sin Leg saa lykkelig,
Hun svæver hen og slaar i sine Hænder,
Og medens Øiet funkler, Kinden brænder.

Men mere stride rulle Dandsens Bølger,
Urolig søgende bl'et hendes Gang,
Det sagte Suk et dybere nu følger,
Og Længsels Smerte toner i dets Klang:
Fuldt bliver Hjertet, Barmen mere trang,
Den stærke Lidenskab ei meer sig dølger,
Paa Flugt er Foden, gjennem Salen ned
Hun stormer lig bevinget Kjærlighed.